

tid troet og veed endnu ikke rettere end, at Sovdhensigten med Straffen var at forhindre Forbrydelsen. Han udtalte sig ligeledes meget skarpt imod den Yttring af mig, at man, naar den Art Sager forhandlede her i Salen, syntes at bestragte det som Hovedopgaven at anvende Humanitet overfor Forbryderen, men jeg maa tilstaa, at hvor stærkt han end udtalte sig imod denne Yttring af mig, fandt jeg dog ikke i hans egne Udtalelser Noget som helst, der modbeviste min Paastand. Han talte rigtignok om Straffe, som avlede Forbrydelse, men jeg veed ikke, hvad det er for Straffe, eller paa hvilken Maade de gjøres det. Hvis han derved hentydede til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Forsjens (Bajer) ansættede om Dragonforporalen, som blev banket af sine egne Folk, maa jeg rigtignok tilstaa, at jeg tror, at man enten maa have bundet ham denne Historie paa Womet, eller ogsaa er dette det mest afgjørende Vidnesbyrd om, at der har været en meget slet Disciplin tilstede i vedkommende Afdeling. Skjøndt jeg har gjort mig alvorlig Umage for at sætte mig ind i denne Sag, har jeg dog aldrig nogenstunde erfaret, at noget Sligt er passeret ved Afdelinger, hvor der var en streng Disciplin, selv paa den Tid, da de legemlige Straffe bleve opretholdte i deres fulbeste Glorie. Jeg udtalte før, at man syntes væsentlig kun at have havt Ønsket om at vise Humanitet imod Forbryderen for Die ved Udarbejdelsen af det foreliggende Lovforslag, og efter den Modsigelse, jeg i saa Henseende mødte hos den ærede Forslagsstiller, maa jeg tilføje, at, naar dette ikke var Tilfældet, fortaar jeg ikke, hvorledes han kunde indbringe et Forslag som det foreliggende. Han maa dog kunne sige sig selv, at der gives utallige Tilfælde, navnlig under Krigsforhold, hvori det er meget vanskeligt at finde nogen anden Straf, som opfylder sin Hensigt, end netop de legemlige Straffe. Lad os tænke os noget Lignende, som General Sawelocks Marsch til Lutnow i den sidste indiske Krig. Lad os tænke os, at det under saadanne kritiske Forhold blev en tvingende Nødvendighed, at forskellige Afdelinger af en Armee maatte i høi Grad forcere deres Marsch, for til en bestemt Tid at naa et truet Punkt, for at deres derværende Kammerater ikke forinden skulde blive overfaldne og tilintetgjorte af Tjenerne, og at man derfor maatte fordrø Anstrengelser af Mandstabet, som under alle andre Forhold vilde blive ansete for ligefrem umenneskelige. De kunne være i den Grad dødsstrætte, at de næsten ikke kunne slæbe sig affted; deres Fødder kunne

være gnavede blodige, og de kunne være saa udvaagede, at de vilde give Mar af deres Liv for en Times Søvn, men dog tillader Pligten dem ikke paa nogen mulig Maade at standse eller hvile, fordi det vilde koste deres Kammerater Livet og Fædrelandet Frugten af mange tidligere blodige Kampe. Naar det under saadanne Forhold ikke er muligt at undgaa, at man maa fordrø næsten overmenneskelige Anstrengelser af Soldaterne, og der da er enkelte opstaaede Karle mellem dem, som besværliggjøre Marschen, og som søge at vække Opsætsighed hos deres Kammerater, hvilken Straf skal den vedkommende Afdelings Chef da gribe til? Kan han anvende Fængsel eller Band- og Brødsstraf? Fængsel vilde jo blive en Belønning imod de Paagjældende, og „Band og Brød“ vilde blive en ren Svir for dem (Munterhed), naar det traadte i Stedet for at jages affted paa Landeveien, dødsstrætte, forhungrede og forstærkede, saa at de vare nærved at omkomme af Mangel. Jeg er virkelig ikke saa kløgtig, at jeg kan indse, at det er let at finde en anden Straf end legemlig Straf, hvorved man kan opnaa, hvad det under saadanne Forhold gjælder om, nemlig at fremtvinge pieblikkelig Lydigheid og derved at forhindre de Paagjældende i ved Opsætsighed at naa, hvad de tilfugte, men som, hvis det lykkedes, vilde have til Følge, at enhver Kommando vilde ophøre, nemlig at blive fritaget for den utaalelige Byrde og de Anstrengelser, som Tjenersten fordrer. Kunde en Mand virkelig ved Opsætsighed i Begyndelsen af Marschen fremkalde en af den Art Straffe, Fængsel eller Band og Brød, vilde det, som sagt, være en Belønning for hans Opsætsighed, og Enhver, der kunde have Tilbøjelighed til at følge hans Exempel, vilde ved Anvendelsen af en saadan Straf blive opfordret dertil. Jeg er derfor ikke i Stand til at se, at man ved Lovforslagets Affattelse har taget andet Hensyn end Humanitet imod Forbryderen, hvorimod jeg ikke kan se, at man har taget Hensyn til de store og vigtige Samfundsinteresser, som staa paa Spil, og de store Krav, der stilles til Befalingsmændene, som skulle være ansvarlige, for at de under deres Kommando stillede Afdelinger virkelig under saadanne kritiske Omstændigheder opfyldte deres Pligt, gennemtrængte af en Disciplin, som man til en hver Tid har Myndighed og Midler til at opretholde. Jeg sværmer ikke for legemlige Straffe, og jeg kunde lige saa vel som den ærede Forslagsstiller og de øvrige ærede Medlemmer, der have udtalt sig, ønske, at de aldrig nogenstunde kom til Anvendelse, men man maa huffe paa, at Nødvendigheden fordrer, at man